

"Nhã Uyên Khanh, tôi nhất định sẽ nghiền nát cô"

"Cô dám dẫn thứ bẩn thỉu đó lên giường với tôi sao? Khốn kiếp"

Minh Khang ngẫu nhiên, hấn cay lắm, lại không ngờ hấn bị phụ nữ dắt mũi, cơn phẫn nộ này Minh Khang nhất định khiến Uyên Khanh trả giá. Tôi nhất định xử lý cô

Minh Khang bắt xe chạy thẳng về biệt thự, sát khí bao trùm, hấn bước vào nhà, Uyên Khanh nhả nhận ngồi từ sớm thưởng thức ly trà nóng chờ đợi Minh Khang về, cô hiểu khi hấn tỉnh dậy biết chuyện sẽ rất tức giận

Thấy hấn đi vào, Uyên Khanh cười nhẹ bỏ ly trà xuống bàn, khoanh tay trước ngực bắt chéo chân cất giọng

"Tối qua vui chứ"

"Cô gái tôi sắp xếp có vừa miệng với anh không? Minh Khang"

"Nhã Uyên Khanh? Cô chán sống rồi đúng không? Dám chơi xỏ tôi"

Hấn cau mày, nhanh chân đi lại định tóm lấy Uyên Khanh, nhưng cô lẹ làng bật clip mà sáng nay Mĩ Nhu đã gửi qua cho cô lên. Hình ảnh, âm thanh rõ nét, cảnh quay rất đẹp. Minh Khang bất ngờ đứng người.

"Tôi sợ anh quên nên đã quay lại cho anh nhớ này"

"Anh muốn xem lại không? Rằng tối qua anh đã thỏa mãn như thế nào"

Hấn tức đến nổi gân xanh nổi lên, tay hấn bóp chặt, Minh Khang lặng lại, cảm thấy vô cùng kinh ngạc với người đàn bà đang ngồi trước mặt? Đây là Nhã Uyên Khanh ư? Cô ta trở nên thâm độc nham hiểm từ bao giờ vậy? Từ bao giờ cô ta biết dùng cách này uy hiếp hấn?

"Đê tiện"

"Định dùng cách này đe dọa Minh Khang tôi sao? Ngụ ngốc, cô nghĩ rằng tôi sẽ sợ"

Uyên Khanh bật cười, cô thở sau nói tiếp

"Tôi đâu cần anh sợ? Tôi chỉ cần hủy hoại được anh, nếu clip này mà phát tán, địa vị của anh cũng sẽ không còn"

Hấn kìm hãm cơn giận dữ không thành vội sải bước đến, trợn mắt siết chặt cổ Uyên Khanh, cô ngửa mặt nhìn hấn, không một hành động chống chế, chỉ cần cô nhếch cái clip này sẽ phát tán kéo leo hấn xuống mộ

"Cô muốn nhếch phải không"

"Đúng...chúng ta...cùng nhếch"

Minh Khang nghe vậy, đôi tay vội buông lỏng, hấn không sợ chết nhếch cô, nhưng có điều hấn không muốn bao năm công sức tâm huyết đổ sông đổ biển chỉ vì một cái clip.

Tay hần rời khỏi cổ cô, hần tạm hạ hỏa.

“Muốn gì? Nói đi”

Lúc này cô có thể dùng điều kiện này để rời khỏi nhưng Uyên Khanh không cam tâm dễ dàng bỏ qua cho hần được, cô đã tự hứa phải khiến hần đau khổ.

Uyên Khanh xoa xoa vết thương ở cổ, mím môi ngẫm nghĩ.

“Tôi muốn tiền của anh.”

Hần nghe xong khinh bỉ cười, không nhiều lời, liền móc ngay trong ví ra một chiếc thẻ tín dụng, ném thẳng vào người Uyên Khanh.

“Xóa clip”

Uyên Khanh chậm chậm nhặt, đưa lên trước nhìn xem, nét mặt hài lòng vô cùng.

“Khi nào tâm trạng tôi vui, tôi sẽ xóa”

Dứt lời, Uyên Khanh đứng dậy khi lên lầu

“Cô?”

“Được lắm Nhã Uyên Khanh? Coi như lần này cô thắng”

Sáng hôm sau, đang còn trong cuộc họp dự án với cổ đông công ty, điện thoại Minh Khang đột nhiên nhận hàng loạt tin nhắn từ phía ngân hàng, trong chớp nhoáng chưa đầy 30 phút thẻ của hần bị voi đi 10 tỷ

Minh Khang cầm lên xem, sắc mặt liền rất khó coi, hần đập mạnh tay xuống bàn nói

“Mẹ kiếp, cô đang đốt tiền của tôi sao”

Là 10 tỷ chứ không phải 10 triệu hay 10 ngàn? Uyên Khanh rút cuộc đã chi tiêu những gì. Minh Khang ngoảnh mặt quay sang nhìn anh trợ lý

“Mau gọi bảo ngân hàng khóa thẻ cho tôi”

“Ngay lập tức”